

SPOLEČNÍCI

MRAZIVÁ DYSTOPIE Z BLÍZKÉ BUDOUCNOSTI

KATIE M. FLYNN

SPOLEČNÍCI

Copyright © 2020 by Katie M. Flynn

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Ellen Venkrbcová, 2021

Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2021

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-1734-7 (pdf)

SPOLEČNÍCI

KATIE M. FLYNN

F**O**B**O**S

PRO THEU A REN

1

**DVA ROKY
OD ZAČÁTKU
KARANTÉNY**

LILAC

SAN FRANCISCO, KALIFORNIE

Během své plánované přestávky odpočívá Dahlia na posteli a hledá si vlasy s roztřepenými konečky. Jeden najde, celá soustředěná sevře rty a rozpáře ho na dva kusy. Pak nechá dlouhou šňůru buněk lesknoucí se jako kočičí zlato dopadnout houpavými oblouky na koberec. V pozadí se rozestupují mraky přesně v tom správném úhlu, aby mezi shluk mrakodrapů v centru San Franciska pustily vzácnou dávku slunečního světla. Okna sahající od podlahy až po strop se rozzáří ohnivými barvami a s nimi i Dahlia. Kůže jí plane a na jejích rtech se začne třpytit lesk. Nanáší si ho v pravidelných intervalech a občas mi přitom položí kulatou stříbrnou dózu na hlavu. Já se ani nepohnu. Balancovat s věcmi není těžké.

Dahlia se otočí na bok a obdaří mě širokým, nesouměrným úsměvem. „Pověz mi tu historku ještě jednou.“

Přisunu se k její posteli tak blízko, že bych mohla natáhnout ruku a pohladit ji po vlasech. To ale neudělám, nikdy, ne bez vyzvání. „Co když to uslyší Matka?“

„Prosím, Lilac. Já se nudím,“ nařiká Dahlia. Vůbec se jí nedivím. Na večerním skupinovém setkání ve sto čtyřicátém třetím patře nebyla už několik měsíců, ven šla naposledy před dvěma lety a sedmnácti dny. A já? Mám sice vzpomínky na minulost, pamatují si vzduch tam venku, ale v podstatě jsem se

nikdy nepodívala za tyto dveře, nikdy jsem neopustila Dahliin pokoj. Tak poručila Matka.

Vyvolám v sobě vzpomínky, nechám se jimi naplnit až po okraj a začnu vyprávět.

Nikki a já jsme seděly se zkříženýma nohama na nádvoří a jedly oběd zabalený z domova. Byly jsme dost blízko těm hol-kám, které o všem věděly, abych je slyšela. Tedy skoro slyšela – musela jsem odezírat z jejich úst, abych jim rozuměla. Stály v hloučku a povídaly si o nějakém klukovi, vlastně spíš o jeho penisu, a ta se zrzavými vlasy roztahovala ruce, aby předvedla jeho délku. Měla růžovou pleť a mateřské znaménko, které jí jako ztracený knoflík vykukovalo z košile rozepnuté až k pod-prsence. Což bylo mimochodem porušení pravidel oblékání dost závažné na to, aby ji nechali po škole. Ty holky používaly slova, která jsem znala v jiném kontextu, jako třeba pták nebo kláda. Vykreslovaly je v úplně novém světle. Zakousla jsem se do svého krutího sendviče a snažila se zapamatovat si všechny ty informace.

Dahlia se směje a převaluje se u toho ze strany na stranu, svírá polštář. Tyhle řeči o penisech jí připadají vtipné. Je v pu-bertě, takže je to naprosto přirozené. Mně to ale vtipné ne-připadá. Dokážu se smát. Vydávat štěkavý zvuk není těžké. A tak to dělám, štěkám spolu s Dahlií, dokud není připravená na pokračování.

Zrzka vylíčila zkušenost se čtvrtákem, který byl tak vysoký, že byl vysoký až příliš, a nečekaně těžký. Nato holky diskutovaly o tom, jaké výhody a nevýhody má být nahoře. Poslouchala jsem a neodvážila se ani žvýkat, dokud si mě nevšimla blon-dýna s oranžovým falešným opálením.

„Máme posluchače,“ řekla a Zrzka mě probodla pohledem, zatímco si kroužila prstem kolem toho znaménka. Nepříjemný zvyk. Polkla jsem a sousto se mi začalo v hrdle vzpouzet. Holky, které o všem věděly, rozzlobeně pohodily vlasy a odešly.

„Matka jde,“ zasyčí najednou, ale to už zalézám do své komory. Dahlia předstírá spánek, Matka stojí na druhé straně dveří a krémový koberec tmavne pod dvojitým stínem jejích chodidel. Otočím zrak k oknu ozdobenému fialovými motýlky, za nímž se v pozadí blýskají mrakodrapy. V oblacích se vznáší osamocená káně. Rudoocasá, pokud se můj informační kanál nemýlí.

Matka se odporoučí zpět na konec chodby a Dahlia zašeptá: „Pokračuj.“

Nikki se hrbila naproti mně a usrkávala z termosky.

„Co to piješ?“

„Bylinkový čaj. Teď budeme mít DeSota, ten mě nechá spát.“

Pan DeSoto byl náš naprosto zoufalý učitel společenských věd se znepokojujícím množstvím ochlupení na hrudi, které mu rašilo z rozhalenky jeho košile. My všichni – on a jeho studenti – jsme spolu uzavřeli tichou dohodu, že nebudeme vzájemně překračovat hranice našich dvou světů: on u tabule psal a psal, my se věnovali našim vzkazům, románkům a mocenským intrikám.

„Spát?“ řekla jsem. „Proč potřebuješ spát?“ Nikki a já jsme nežily oddělené životy. Když jedna z nás zůstala dlouho vzhůru, ta druhá se o tom okamžitě dozvěděla po telefonu.

„Mívám teď takové sny. Jako bych byla někdo jiný. Stará žena, co má vrásky a manžela.“ Ztišila hlas v šepot. „Máme

spolu sex. V těch snech dělám věci, o kterých jsem ani nevěděla, že existují.“

„To je nechutné.“

Nikki ukousla špičku mrkve. „Není to nechutné. Je to jako doopravdy. Proto věřím v reinkarnaci. Jsem si jistá, že jsem ten život prožila. Ta žena jsem já.“

„Tohle ale nemůžeš dělat při hodině,“ řekla jsem zbytečně hlasitě.

Poplašeně se rozhlédla, její hlas byl úplně tichý. „Nikdo přece neví, co se mi zdá.“

„Já už to teď vím.“

„No a?“

„Nechci to vědět. Nechci si to ani představovat.“

„I kdyby ses snažila sebevíc, tohle si představit nedokážeš.“ Hodila do sebe zbytek čaje a sbalila si věci. Chtěla jsem ji zastavit a omluvit se. Byla moje nejlepší kamarádka, moje jediná kamarádka. Ale nemohla jsem nalézt správná slova. Teď je můžu opakovat znovu a znovu. Omlouvám se. Nevím, proč to tehdy bylo tak těžké.

„Měla ses zeptat na detaily,“ šklebí se Dahlia z běhacího pásu. Je čas na tělocvik a ona musí dodržovat režim. S funěním vybíhá prudké stoupání a přitom pumpuje baculatýma rukama. Vlasy má svázané do neupraveného drdůlku na temeni hlavy. „Byla by to pak zajímavější historka.“

„Máš pravdu,“ řeknu jí. „Mám pokračovat?“

Vždycky mě přerušuje. Má ve zvyku mi říkat, jak bych měla svůj příběh podávat. Nebráním jí v tom. Je lepší pro nás obě, když se naučím vyprávět tak, jak ona chce. Problém je, že po mně chce pokaždé něco jiného. Nejsem nijak zvlášť pokročilá, ale snažím se. Přeháním v částech, které se jí líbí, a přeskakují nudné detaily. Když mám být ve spánkovém režimu, zůstávám

zapnutá, abych se mohla učit nová slova a způsoby, jak vyjádřit své myšlenky. V mé hlavě se však příběh nemění. Stále stejné vzpomínky se mi přehrávají jedna po druhé. Každé slovo, každá vůně, každíčkový pocit.

Zrzka na mě zírala ze své zadní lavice. Snažila jsem vyhnout očnímu kontaktu a vklouzla jsem na své místo, milosrdně skryté za trčícím culíkem Belindy McCormickové. Nikki měla položenou hlavu na lavici přímo přede mnou, ale podle jejich ztuhlých ramen jsem poznala, že je vzhůru.

Pan DeSoto nám mezitím přiřazoval role v nadcházející dramatizaci procesu s Harrym Trumanem. Všimla jsem si svého jména na seznamu členů poroty, která měla rozhodnout o tom, zda prezident bombardováním Hirošimy a Nagasaki spáchal válečný zločin. Už v době, kdy jsem studovala, to byla dávná historie. Pana DeSota ale nebylo možné přesvědčit, aby zvolil nějaké kulturně relevantnější téma.

Nikki už opravdu usnula. Obličej měla zabořený do předloktí a po bradě se jí klikatě táhla tenká slina. Pohrávala jsem si s tužkou mezi prsty, žvýkala její konec způsobem, který naznačoval, že jsem duchem nepřítomná, jenže to byla Nikki, jejíž mysl se kdesi toulala.

Když si ostatní všimli, že spí, rozesmálo je to. Zrzka po ní hodila papírovou vlašťovku, která proletěla neškodně nad Nikkinou lavicí. Pan DeSoto pořád psal. Samozřejmě že Zrzka dostala jednu z hlavních rolí – obhájce. Spokojeně si prohlížela tabuli, ale zrovna když jsem se odhodlala sledovat její reakci, setkal se její pohled s mým.

„Pane DeSoto, budu si moct vybrat svou porotu?“

Ruka pana DeSota se pozastavila, křída se chvíli vznášela nad rozpisem, potom pokračovala v psaní. Pan DeSoto si povzdychl.

„Promiň, ale budeš se muset spokojit se mnou,“ řekla jsem Zrzce.

„Prosím?“

„Slyšela jsi mě. A rozhodně mi nebudeš diktovat, jak mám hlasovat.“

„Nakopu ti prdel.“

Pokrčila jsem rameny, jako by mi představa, že dostanu veřejnou nakládačku, byla ukradená. „Spíš mě budeš muset rozumně přesvědčit.“

Už otvírala pusy, aby mě mohla znovu urazit, ale pan DeSoto zrovna začal psát na tabuli Nikkino jméno. Bude hrát roli Harryho Trumana. Zrzka si pohrdlivě odfrkla. „Pane DeSoto, dejte mi někoho, s kým můžu pracovat!“

Otočil se a přimhouřil oči, jako by se koukal do nějakého reflektoru. Porušil tím naši nepsanou dohodu. Pak si všiml, že Nikki spí. Zmuchlal svůj seznam, mrštil s ním do koše a zakřičel: „Budiček!“

Celá třída se před ním stáhla jako stromy ohýbající se v bouři. Nikki zvedla hlavu a utřela si slinu na bradě.

„To bych nesnesla,“ ozve se Dahlia ze sprchy. Koupelna je celá zapařená a zrcadlo je díkybohu zamlžené. Nerada se na sebe dívám. Moje tělo není ani tak moje, nejsem to já – spíš je to schránka, do které mě dali. „Sedět přitom ve třídě se všemi těmi lidmi. Takový trapas!“

„Byl to trapas. Často nám bylo trapně.“

„Matka říká, že to posiluje charakter. Věříš tomu?“

„Nevím.“

„Ale no tak, Lilac. Použij fantazii.“

Chci jí říct, že se snažím, ale vyjde ze mě jenom škytnutí. To se stává vždycky, když po mně chce okamžitou odpověď na otázku, která vyžaduje hluboké zpracování.

„Nevím.“

„Kašli na to. Můžeš pokračovat?“

„Samozřejmě.“ Pominu svou obvyklou žádost o aktualizaci. Není pochyb o tom, že by pak ze mě byla mnohem lepší společnice. Ale Dahlii už mé prosby unavují a není to její vina. Matku, jež mě nemá ráda, nikdy nepřesvědčí. Matka pracuje v obchodním oddělení jedné chemické firmy vyrábějící nějaké zázračné rozpouštědlo a ovládá spoustu různých hlasů. Občas ji přes dveře zaslechnu, jak dělá videoprezentace produktů. Prvních několik týdnů jsem si myslela, že v bytě žije ještě někdo další, nějaká milá a usměvavá žena. Často jsem poslouchala její příjemný hlas a divila se, jestli je to ta samá osoba, co na mě pořád hází úsečné příkazy a zamračené pohledy.

Ze školních dveří jsme se vyšouraly do chladného odpoledne. Všude byla mlha od moře. Všichni si myslí, že Laguna Beach je samé sluníčko a pláže, ale já si pamatuji jen ty šedé cáry.

„Já se cítím tak svobodná!“ rozplývala se Nikki a zavěsila se do mě. Nikdy předtím jsem ji takovou neviděla. Jestli jí začínalo hrabat, pak by jí její paranoidní rodiče zřejmě moc nepomohli. Byli skeptičtí vůči moderní medicíně a odmítali očkování, což bylo důvodem, proč Nikki v osmé třídě dostala pásový opar, což ji v očích spolužáků definitivně odrovnalo, a skamarádily jsme se. Byla dost hezká na to, aby ve školní hierarchii obsadila vyšší příčku, jenže byla divná a měla zvláštní představy o vědě a medicíně. Jednou mě dokonce přemlouvala, ať si v žádném případě nenechávám zapsat do řidičského průkazu, že jsem dárce orgánů.

„Odbíháš od tématu,“ upozorní mě Dahlia. Otře kousek zrcadla a začne v něm zkoumat svůj obličej, natáčí hlavu do

různých úhlů a různými způsoby špulí pusou. „Můžeš se, prosím, držet příběhu?“

Omluvím se a nabídnu jí, že ji během vyprávění učešu.

„Ne, díky.“ Dotkne se místa na temeni hlavy, kde jí začínají znovu růst vlasy. Domnívám se, že to myslela jako vtip, když mě požádala, abych jí upletla cop, ale ta představa mi stejně uvízla v obvodech. Pár vlasů tam pořád má. Nemůže se jich zbavit, dokonce ani pinzetou. „Prostě jenom vyprávěj,“ zívne a mně je hned jasné, že se musím co nejdříve dostat k jeho nejlepší části.

Odtrhly jsme se od davu a pospíchaly po chodníku, když vtom mi Nikki zabořila hlavu do krku. „Uvařil mi paellu.“

„No a?“

„Jak no a?“ Chtěla, abych se jí zeptala na její sen, abych připustila, že mě to zajímá. To bych ale nikdy neudělala a ona to věděla. „Dělali jsme to v kuchyni,“ vyhrkla.

„Můžeš být přesnější?“

„Nemůžu. Co se děje mezi manželi, je jejich soukromá věc.“

„Ha.“

„Nebudu se s tebou hádat o mé víře.“

„O tvé víře?“

„Reinkarnace je ústředním principem hinduistického náboženství.“ Šťouchla mě do boku kostnatým loktem, až jsem bolestí ucukla. Její údery byly neuvěřitelně silné a její dlouhý krok kdysi zaujal i jednoho trenéra orientačních běhů. Bohužel, Nikki měla astma.

„Víš, že jsi Truman?“

„Cože?“

„V tom školním procesu.“

„Ne.“

„A Zrzka je tvůj advokát.“

„Proč pořád předstíráš, že nevíš, jak se ty holky jmenují?“ zeptala se.

„Kdo řekl, že to předstírám?“

Přehodila mi ruku přes ramena a já ji chytila kolem pasu. Kráčely jsme společně po nerovném chodníku, stromy ze sebe setřásaly listí, které nám přistávalo ve vlasech, křúpalo nám pod nohama a já najednou cítila, jak moc je svobodná a jak se to přenáší i na mě.

„Chtěla bych se s někým seznámit,“ řekla Nikki. „Chtěla bych to poznat na vlastní kůži.“

„Myslíš sex?“

Divoce na mě zakoulela očima. „Proč ne? Nejsem už přece panna.“

„Fuj,“ vypadlo ze mě jako škytnutí. Tehdy mi to skoro všechno připadalo nechutné – menstruace, ty podivné hrubé chloupky a zvířecí pachy, o nichž mi předtím nikdo neřekl. Pravdy o těle, které mi připadaly jako lži.

„V mých snech jsem to já a zároveň ona. Ale tady nevím, jak to je. Ještě jsem nepřišla na všechno. Myslím, že můj manžel mě chce vidět šťastnou. Kdo ví? Možná ho tady potkám v novém sexy těle.“

Nebyla jsem si jistá, co na to říct. Zněla, jako by tomu opravdu věřila. Ještě méně racionální ale bylo, že jsem tomu věřila také. Cítila jsem ten chtíč. To bylo vše, co jsem věděla o víře.

„To by stačilo.“ Je tu Matka. Mračí se na mě, má zkřížené paže, nehty ozdobenými bouří barevných puntíků si poklepává o předloktí. Jak dlouho už poslouchá a proč jsem si jí nevšimla?

Dahlia je stejně zaskočená jako já. Poznám to podle toho, jak lže. „Zrovna jsme si povídaly o rozdílech mezi našimi školami. Opravdu jsi tam chodila se všemi svými kamarády? To je fascinující, Lilac.“

„To určitě,“ řekne Matka Dahlii. „Mám to vypnout, nebo to uděláš sama?“

„Je čas jít na kutě.“ Dahlia mě poplácá po hlavě. Není to přímý pocit, ale mé senzory registrují vibrace dotyku. Je to něco dost podobného pocitu.

„Je teprve sedm čtrnáct,“ zkusím pomoci. „Podle mých hodin máme ještě jedenáct minut.“

Matka ke mně napochoduje. „Ty malá...“

Natáhne ruku k mým zádům a vše pohltní tma.

Probouzím se plně nabitá, Dahlia se na mě usmívá. Ahoj, řekne a žvýká hnědou snídaňovou tyčinku připomínající exkrement.

Vím přesně, kde jsem skončila, ale nežádá mě, abych pokračovala. Když přeruším vyprávění příběhu, nedokážu na něj přestat myslet. Jsem uvězněná v tom momentu, pozastavená spolu s Nikki. To by mi ani nevadilo – ráda s ní trávím čas –, ale vím, že to jsou jen data uložená v mé paměti.

Pozoruji Dahlii při distanční výuce, jak na obrazovce postupně provádí lekce tělocviku, nakupování a socializace. Má velmi strukturovaný rozvrh. Během přestávky zírám na polootevřené dveře a poslouchám, jestli se neblíží Matka. O přestávce si často chodí zakouřit do koupelny. Zaznamenám přítomnost toxinů ve vzduchu, ale z předchozích zkušeností vím, že nemám spouštět alarm. Dnes však není po kouři ani po Matce ani stopy. Nikdy jsem za těmi dveřmi nebyla, ale teď vidím, jak snadné by bylo dostat se na chodbu. A Matka si toho nevšimne. Není tu. Nedělám kroky a mé bzučení je téměř mimo rozsah lidského sluchu. Chci se podívat. Proč bych se nemohla podívat? V hlavě se mi dokola přehrává to, co řekla Nikki, než Matka přerušila mé vyprávění. Chtěla bych to poznat na vlastní kůži, přesně takhle to řekla.

Jsem na chodbě! A nic se nestalo, žádný alarm, nikdo mě nepřišel zastavit. Jsem téměř zklamaná.

Obývací pokoj vypadá asi tak, jak by měl vypadat. Je tu světle fialový gauč, několik rostlin v květináčích, police plná křehkých předmětů a konferenční stůl z plastu, který má připomínat kámen. Náhle se ozve hlas a já narážím do stolu, přičemž málem shodím krásně naaranžované umělé květiny. Celou stěnu překryl zářící mužský obličej. Tváří se vážně, mluví o vektorech, o rozšíření nutných opatření a ujišťuje, že veřejná bezpečí je pro vládu nejvyšší prioritou. Zdá se, že přišla druhá vlna, nová mutace viru, tentokrát v Los Angeles...

„Buď zticha,“ řeknu mu a on mě poslechne. Stěna pohasne a vrátí se jí bílá barva. Užívám si svou moc. Mám nutkání jej přivolat zpět, abych mu mohla znovu říct, ať sklapne. Potom mě ale zaujme sbírka malinkých křehkých předmětů na polici, především křišťálové vejce, které vrhá na zeď duhové odlesky.

Sáhnu po něm, jenže těmi svými hroznými kleštěmi ho prostě neudržím. Spadne na podlahu a hlasitě se roztříští. Nejraději bych se schoulila, ale tuhle funkci nemám. Když zaslechnu, jak se otevírají dveře Matčiny pokoje, začnu zběsile couvat. Na chodbě se otočím, vjedu do Dahliina pokoje a předstírám spánkový režim.

Matka vtrhne dovnitř, v dlaních drží rozbitý podstavec vejce. „Podívej se, cos udělala!“

Dělám, jako že se probouzím, a spatřím ji, jak nade mnou stojí s nataženou rukou plnou křišťálových střepů.

„Tohle mám po babičce! Má to vyšší cenu než ty,“ zaječí. „Ty pitomá...“

„Dahlia spí. Možná byste neměla křičet.“

„Zalez zpátky do komory!“

Uklidím se. Matka tam ještě chvíli stojí, ztěžka dýchá, má zrychlený pulz. Pak odpochoduje pryč a práskne za sebou dveřmi.

Vím, že jsem udělala chybu, která bude mít důsledky. Mám se řídit příkazy. Proč to nedokážu? Něco se mnou není v pořádku, něco s mým základním nastavením.

„Co jsi provedla, Lilac?“ zašeptá Dahlia.

„Byla to nehoda.“

„Rozzlobila jsi Matku.“ Vypadá vážně, to u ní není obvyklé. Chci, aby se usmála.

„Mám teď pokračovat ve vyprávění od místa, kde jsem skončila?“

Dahlia vyleze z postele.

„Měla bych jít za ní.“ Pak zmizí na chodbě.

Když se po sedmi minutách vrátí, pláče. Zeptám se jí, co se stalo, ale už to sama dobře vím. Během její nepřítomnosti jsem zpracovala to, o čem mluvil ten muž na zdi. Informace o druhé vlně. Před třemi týdny přišel zdravotník, měl roušku a rukavice a aplikoval Dahlii a Matce očkování. Z Dahliina pokoje jsem tehdy slyšela, jak mu Matka říká: „Ta karanténa už musí každou chvíli skončit, nemyslíte?“

Zdravotníka jsem neslyšela, což znamená, že neodpověděla. Té noci se Matka opila, vykouřila mnoho cigaret a usnula na gauči. Dahlia zůstala vzhůru po večerce, tančila po pokoji a já bzučela a popojížděla po koberci sem a tam, jako bych tančila také.

„Město karantény neukončí,“ říkám teď Dahlii.

Přikývne a sraští obličej. Tak smutnou jsem ji ještě nikdy neviděla.

„Ale no tak.“ Lehce ji poplácám po paži a snažím se ji povzbudivě stisknout. Vysmekne se mi, zaboří tvář do peřin a já bez vyzvání pokračuji ve vyprávění.

V kuchyni jsme narazily na Nikkiinu mámu. Vždycky jsem ji měla ráda. Neobtěžovala se s barvením vlasů a nosila kontroverzní placky s nápisy jako VOLTE SATANA: PROČ VOLIT MENŠÍ ZLO? a DOSTUPNÁ ZDRAVOTNÍ PÉČE ZAČÍNÁ KOJENÍM.

Nikki dala mámě pusy na rty a zvedla ji v medvědíh objeti. Měly zkrátka takový vztah – tělesný, láskyplný. Zdaleka se nepodobal tomu, jaký jsem měla s rodiči já. Naši se zajímali spíše o intelektuální souznění. Nejraději sledovali artové filmy, chodili do parku na loutnové koncerty zdarma nebo inscenace Snu noci svatojánské a u italské zmrzliny pak diskutovali o scénografii.

Nikki si půjčovala oblečení od své sestry Ley – místní rebelky, o níž všichni tvrdili, že byla nejspíš na potratu. Kráčela v něm chodbami, jako by se chystala do nějaké bitvy, na sobě upnuté kalhoty a tanga, která vykoukla vždycky, když se sehnula u skříňky.

Její pokoj páchl po zkaženém jídle a smradlavých nohou. Čekala jsem u dveří a dýchala ústy, zatímco se Nikki na podlaze prohrabávala hromadou oblečení. Objevila v ní roztrhané fialové džíny se špinavými okraji nohavic a černé síťované tílko. Potom se začala svlékat. Už jsem ji předtím viděla, jak se převléká, ale ne takhle. Shodila ze sebe školní uniformu a začala si upravovat spodní prádlo, jako bych tam nebyla, jako by byla sama.

„Prosvítá ti podprsenka,“ řekla jsem jí, když byla zase oblečená.

„To je dobře.“ Předklonila se, pocuchala si své dlouhé vlasy a zastříkla je pořádnou dávkou Leina laku.

„Co na to řekla Nikkiina máma?“ ptá se Dahlia utlumeným hlasem zpod peřiny.

„Zeptala se nás, jestli s ní chceme péct brownies.“

„Děláš si srandu? Matka by zešilela. Víš, že říká, že jsem zničená? Že mě okolnosti zničily. Říká, že v karanténě nemůže být rodičem. Co to vůbec znamená?“

„Nevím,“ odpovím, ale v hlavě její otázku zpracovávám. Dokonce i před karanténou Dahlia chodila ven jen málokdy. Řekla bych, že než dostala mě, byla dost osamělá. Ostatně kdyby osamělá nebyla, Matka by jí spolčnici nikdy nedovolila.

Vzpomínám si na své vlastní rodiče. Dahlia se na ně nikdy neptá, takže nemám moc důvodů, abych tu vzpomínku vyvolávala. Pronajatá dodávka plná věcí na lyžařský výlet, polootevřená okýnka. Chladný průvan v celém autě, na mámině klíně se třepotá mapa. Táta měl radioamatérskou vysílačku a snažil se nás rozesmát.

„Tady Pečený koleno,“ hlásil se s umělým, přehnaným přízvukem na frekvenci pro řidiče kamionů. „Jsem tu s paní Prasátkovou a jejím malým prasátkem.“

Natáhl se ke mně s mikrofonem. „Jak se jmenuješ, prasátko?“

„Tady Lilac,“ řekla jsem do něj a pak se skácela smíchy. Nebylo to vlastně moc vtipné. Jen jsem si na konec jména přidala c, ale z nějakého důvodu mi Lilac připadalo jako dokonalé jméno pro prase. Když jsem se pak probudila v těle spolčnice a Dahlia se mě zeptala, jak mi má říkat, okamžitě jsem řekla, že Lilac. Znělo to dobře.

Přisune se k okraji postele. „Jestli mě něco ničí, je to ona. Ale já nejsem úplně zničená. Myslíš si, že jsem zničená?“

Popojedu k ní blíž. „Vůbec ne. Jsi úžasná dívka, jsem ráda, že můžu být tvou spolčnicí.“

„Mám tě ráda, Lilac.“

„Také tě mám ráda.“

„Jednoho dne ti pořídím kůži.“

„Opravdu?“

„Ano, a chci, abys měla ten nejlepší čip.“

„To bych byla moc ráda. Myslím, že bych pak byla lepší společnicí.“

V těchto chvílích, kdy je Dahlia vůči mně obzvláště rozněžnělá, mi říká věci, ke kterým mě informační kanál nepustí. Výrobce, technické specifikace. Jsem společnice s nízkým výkonem, nejjednodušší model. Nic lepšího si Matka nemohla dovolit. Dahlia říká, že existuje spousta dalších typů. Jsou mnohem rychlejší a některé z nich dokážou učením vylepšovat samy sebe a vyvíjet se jako člověk. Nejlepšimu a nejdražšímu modelu dokonce roste vlastní kůže. Je živý, tedy aspoň v nějaké míře, ačkoli Dahlia mi tu technologii nedokázala srozumitelně vysvětlit a mé vlastní vyhledávání mi žádné informace nepřineslo. Možná mám nízký výkon, ale přesto poznám, že můj informační kanál je filtrován.

Položím otázku, na niž myslím už nějaký čas: „Jak se mi tohle stalo?“ Pak si něco uvědomím. Nevyslovenou pravdu, skrytou hluboko ve mně. „Mí rodiče by s tím nikdy nesouhlasili.“

„Byla jsi dárkyně orgánů, že ano? Četla jsem, že dárci orgánů byli nahráni jako první. To by dávalo smysl, protože jsi model první generace. Možná o tom tví rodiče ani nevěděli.“

Je to hezká myšlenka. Chtěla bych jí věřit. Jsem si ale jistá, že některé věci se nedozvím, ani když budu mít lepší čip a vyšší výkon.

Veranda byla plná lidí, jejichž nenávistné pohledy jsem moc dobře znala ze školy. Měla jsem se převléknout z uniformy. Následovala jsem Nikki, která vyběhla schody a dokořán otevřenými vchodovými dveřmi vešla rovnou do obýváku, kde se zrovna Tally Turner, otočený hlavou dolů, pokoušel pít pivo ze

sudu. Tohle je katastrofa, řekla jsem si a zatahala jsem Nikki za rukáv. „Musíme pryč.“

„Teď já,“ zvolala Nikki a rukama si sevřela kotníky. Velký fotbalista, který páchl jako zvíře a v podpaží měl skvrny od potu, ji nadzvedl nad sud. Celou místností se rozezněly výkřiky a skandování. Nikki spadlo síťované tílko až k bradě a bylo jí teď opravdu hodně vidět všechno. Podprsenka, každé vystouplé žebro i jizva, která jí zůstala po operaci slepého střeva. Přistihla jsem se, jak říkám nahlas, tohle je katastrofa. Začala jsem couvat směrem ke zdi, když vtom do mě někdo ze zadu strčil a já se rozplácla přímo před tím pivním sudem.

Když jsem se otočila, spatřila jsem Zrzku, jak se na mě mračí z náruče nějakého obra. Měřil snad dva metry.

„Katastrofa by zbytečně prodloužila válku, nemyslíš?“

„Svoje stanovisko ti před začátkem procesu nesdělim.“

„Udělej pivní stojku,“ poručila mi Zrzka.

„Ne.“

„Ale ano, členko poroty. Uděláš pivní stojku.“

Začalo se ozývat nadšené tleskání. Fotbalista ke mně přistoupil ze zadu, přehodil si mě přes rameno a i přes můj odpor mě odnesl.

Uděkala jsem pivní stojku. S plastovou tryskou nacpanou v puse jsem se dusila nekonečným proudem laciného světlého piva. Sukně mi přepadla přes obličej, všichni se smáli. Jaké jsem na sobě měla spodní prádlo? To nejhorší, samozřejmě. Staré kalhotky s malými králíčky chroupajícími mrkev, kterých jsem se měla už dávno zbavit. Když mě fotbalista postavil zpátky na nohy, Zrzka byla pryč. Šla jsem si pobřečet do koupelny. Zírala jsem do zrcadla na svůj obličej, který nebyl ani hezký, ani ošklivý – byl to prostě obličej. Snažila jsem se vytlačit slzy, chtěla jsem je ze sebe dostat ven. Praštila jsem do zrcadla tak silně, že se částečně vysypalo a z ruky mi začala

téct krev. Ta bolest byla úžasná. Cítila jsem se skoro jako nová. Ze skříňky s léky jsem vyhrabala náplast, smyla rudé kapky z umyvadla a upravila si vlasy. Byly hezké, světle hnědé, na slunci zrzavé. Někteří lidé tvrdili, že jsou kaštanové. Líbilo se mi, když tohle říkali, když popisovali různé odstíny mých vlasů...

„Dost o tvých vlasech,“ zabrblá Dahlia. Ztrácí o příběh zájem. Sedí na obřím míči, na němž občas provádí lekce tělocviku. Vybírá si zboží na nějakém e-shopu a cpe se energetickou tyčinkou.

„Omlouvám se. Tento detail si pamatuji velice silně.“

„Můžeš přeskočit k té dobré části?“

„Můžu, ale to pak nebude napínavé.“

„Publikum se nudí.“

„Dobře, přeskočím.“

Nikki visela na upoceném fotbalistovi a tančili spolu ploužák. Chci umřít – to byla slova, která mi probíhala hlavou. Slova, která jsem si bezmyšlenkovitě opakovala stále dokola. Možná že kdybych se nad nimi zamyslela, byla bych rozpoznala nebezpečí. Plížila jsem se po chodbě a hledala místnost, kde bych se mohla na několik písniček schovat a dát Nikki dost času na to, aby si to tady mohla užít. Asi si říkáš, že jsem měla odejít. Já si říkala to samé, když jsem otevřela dveře a na posteli uviděla sténající Zrzku s obrovou hlavou zabořenou mezi jejími stehny. Neměl na sobě kalhoty. Když jsem spatřila tu ohromnou tvrdou věc, zaječela jsem. Kláda. Pták. Teď to dávalo smysl.

Míč zapíská, jak na něm Dahlia povyskočí. „Jak dlouhé to přesně bylo?“

„Byla jsem moc rozrušená, abych to dokázala odhadnout přesně. Bylo to prostě dlouhé... asi jako tvoje předloktí.“

„Páni!“

„Ano, bylo to velmi dlouhé.“

„Pokračuj.“

Po mém zaječení nastalo v domě hrobové ticho. Hudba, hukot, křik, smích – všechno ustalo. Byla jsem tam jen já, Zrzka a ten obr. Všichni jsme byli zticha a ani se nehnuli, jako by nás někdo zmrazil. Pak jsem ale uslyšela dupot. Přibíhali ostatní, blížili se, už jsem cítila za krkem jejich dech. Uprostřed ticha pak první z nich vyprskl a spustil tím přívál smíchu. Já byla uprostřed místnosti, Zrzka na mě křičela, ať všichni vypadnou, a zběsile u toho mávala rukama. Věděla jsem, že je se mnou konec. Prostě jsem to věděla.

Dahlia se svalí zpátky do postele a upřeně pozoruje strop, kde visí plakát Jakoba Sonna s jeho stříbrnými kadeřemi a přihlouplým křivým úsměvem. Je to nejnovější objekt její posedlosti celebritymi. „Tohle je moje nejoblíbenější část.“

„Já vím. Baví tě, když mluvím o penisu.“

„Sklapni!“ vyjekne.

„Omlouvám se. Mám pokračovat?“

Její rty se stáhnou do úšklebku. „Co to máš s rukou?“

Podívám se dolů na svoji mechanickou paži a zkusím se vřít kleště. Dva mechanické prsty se zatnou a povolí, ale třetí zůstane zplihle viset.

„Chudáčku malá, potřebuješ servis.“

„Ale mluvit můžu. Už to není dlouhé, zrovna přichází ta nejdůležitější část.“

„Možná zítra. Musím se zase věnovat škole.“

„Mám jít do komory?“

„Dobrý nápad.“

Svůj odchod hlásím co možná nejčastěji. Snažím se zabránit tomu, aby Dahlia sama zmáčkla vypínač. Když mě nepřepne do spánkového režimu, můžu se ponořit do informačního kanálu, učit se nová slova nebo jen zůstat v pohotovosti a sledovat její výuku. Dahlia ve studiu nedávno překonala úroveň, které jsem dosáhla já. Jednoho dne ji začnu nudit. Možná kdyby mi dali pokročilejší čip, mohla bych se také učit, vyvíjet se a držet s ní krok.

Do pokoje bez zaklepání vtrhne Matka. Nehty má nalakované pronikavou kobaltově modrou barvou až ke konečkům, které jsou blyštivě zlaté. „Dobře, že se učíš. Kde je ten krám?“

„Lilac je ve své komoře.“

„To je moc dobře. Víš, přemýšlela jsem. Možná je čas, abychom ti pořídili Venkovní propustku.“

„Vážně?“

„Samozřejmě. Ale jak víš, stojí hodně kreditů. Abychom si to mohly dovolit, budeš se muset vzdát některých svých výdajů.“

„Například kterých?“

„Například pojištění a nákladů na servis tvé společnosti.“

„Matko, o tomhle už jsme mluvily. Lilac za nic nevyměním.“

„Ani za Venkovní propustku?“

„Ne, ani za Venkovní propustku.“

„Potřebuješ opravdové kamarády.“

„A kde si je mám najít?“

„Mohla bys zajít na večerní skupinové setkání ve sto čtyřicátém třetím patře. Vždycky jsi to přece měla ráda.“

„Nemám ráda ty lidi, co tam chodí.“

„Proč?“

„Říkají mi Mimino. Prý mám moc velkou hlavu a vypadám divně.“

Z komory jí hlavu přeměřím a hned oznámím výsledek. „Obvod tvé hlavy jen lehce překračuje průměrnou hodnotu.“

„Cože? Ono nás to poslouchalo?“

„Je v komoře, to nestačí?“

„Ne, to rozhodně nestačí. Nemám to ráda, neměla jsem to kupovat. Pořád to poslouchá a vypráví ten hrozný příběh. Je to rozbité!“

Matka dojde k mé komoře a vrhne na mě další nenávidný pohled. Vše pohltí tma.

Když se probudím, je skoro půlnoc. Přepnu na noční vidění. Dahlia mi zblízka zírání do tváře.

„Chtěla bych, aby sis pořídila Venkovní propustku,“ řeknu jí. „Chtěla bych, abys chodila ven.“

„Ach, Lilac.“ Omotá kolem mě paže. Snad nepláče? „Zítرا si pro tebe přijdou. Odvezou tě pryč.“

„Kam mě odvezou?“

„Zpátky do agentury.“

„Pojedu na servis?“

„Budeš vrácena. Už nikdy tě neuvídím.“ Objímá mě, ale necítím to. „Nechci tě ztratit.“

„Také tě nechci ztratit.“ Pohladím ji po vlasech. Opatrně, aby se nezamotaly do mých kleští. Dahlia má hezké vlasy, dlouhé a husté až ke konečkům. Skvěle se o ně stará. „Pak budeš moct chodit ven?“

„To je mi ukradený! Abys mohla jít ven, musí ti obnovit všechna očkování, a po každé vycházce tě donutí, aby ses celá svlékla, osprchují tě hadicí a pak musíš asi tři dny sedět v nějaké bublině. A to jenom proto, abych mohla jít nakupovat do opravdového obchodu? Radši bych zůstala doma, ale s tebou.“